

Constructorii

**IN CINSTEA
SEMICENTENARULUI
U. T. C.**

In intimpinarea semicentenarului U.T.C., tinerii de la orase si sate participa cu entuziasm la importante actiuni de munca patriotica. In judetul Hunedoara au fost constituite peste 2.000 de brigazi de munca patriotica, in cadrul carora tinerii participa la construirea noii magistrale de termoficare din Hunedoara, a statiilor de epurare a apelor de la Cincinas, a noii zone de agrement la Vulcan si Vintia.

Un mare numar de tineri din judetele Bihor, Arad, Hunedoara, efectueaza lucrari de irigatii, desecari, indiguri de riuri, defrisari, impaduriri si plantari de pomi fructiferi. Numai in cursul acestei luni, tinerii din judetul Arad au realizat un volum de munca patriotica in valoare de peste 114.000 lei.

In localitatile Oradea, Alesd, Tinca — din judetul Bihor, Tudor Vladimirescu, Ineu, Curtici, din judetul Arad si in altele au fost deschise noi santiere de munca patriotica a tineretului in vederea participarii acestuia la infaptuirea unor obiective de interes obste: drumuri, case etc.

Reportaj
de la Lotru
de MIHAI ELIN

PAGINA A 3-A

Proletari din toate tarile, uniți-vă!

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVIII, SERIA II Nr. 7057   6 PAGINI — 30 BANI   MARȚI 25 IANUARIE 1972

DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ A REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, CONDUSĂ DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, A PLECAT LA PRAGA

La plecare, pe aeroportul Băneasa.

Luni dimineața a plecat la Praga delegația de partid și guvernamentală a Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, care, în conformitate cu înțelegerea intervenită, va participa la constituirea ordinară a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia.

Din delegație fac parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri, Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., și Corneliu Mănescu, membru al C.C. al P.C.R., ministrul afacerilor externe.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, delegația a fost salutăta de tovarășii Manea Mănescu, Gheorghe Rădulescu,

Virgil Trofin, Maxim Berghianu, Florian Dănilache, Emil Drăgănescu, Janos Fazekas, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Gheorghe Stoica, Ștefan Voitec, Ioșif Banc, Petre Blajovici, Mircea Constantinescu, Mihai Dălea, Miu Dobrescu, Mihai Gere, Ion Ionită, Vasile Patil-

neț, Mihai Marinescu, Ion Pătan, de membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători de instituții centrale și organizații obștești.

Erau de față Miroslav Sulek, ambasadorul R. S. Cehoslovacie la București, și membri ai ambasadei.

Sosirea la Praga

In aceeași zi, delegația a sosit la Praga.

La aeroportul Ruzyně au venit în intimpinarea tovarășii: Gustav Husak, secretarul general al Comitetului Central al P.C. din Cehoslovacia, Ludvík Svoboda, președintele Republicii, Lubomír Štrougal, președintele Guvernului federal, Vasil Bilak, Karel Hoffmann, Alois Indra, Antonín Kapke, Josef Kempný, membri ai Prezidiului C.C. al P.C.C., Vaclav Hula și Miroslav Hruškovíc, membri supleanți ai Prezidiului C.C. al P.C.C., Jan Fojtík, Oldřich Švestka și Vaclav Svoboda, secretari ai C.C. al P.C.C., Bohuslav Choupek, ministrul afacerilor externe.

Erau prezenți ambasadorul României la Praga, Teodor Haș, precum și membri ai ambasadei.

La Praga au sosit, de asemenea, delegațiile de partid și guvernamentale ale R. P. Bul-

garia, în frunte cu tovarășul Teodor Jivkov, prim-secretar al C.C. al P.C. Bulgar, R. D. Germane, în frunte cu tovarășul Erich Honecker, prim-secretar al C.C. al P.S.U.G., R.P. Polone, în frunte cu tovarășul Edward Gierek, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P., R.P. Ungare, în frunte cu tovarășul Janos Kádár, prim-secretar al C.C. al P.M.S.U., și Uniunii Sovietice, în frunte cu tovarășul Leonid Brejnev, secretar general al C.C. al P.C.U.S.

La sosire, delegațiile au fost întimpinate de tovarășii Gustav Husak, secretar general al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Ludvík Svoboda, președintele Republicii Socialiste Cehoslovacie, Lubomír Štrougal, președintele Guvernului federal, de membri și membri supleanți ai Prezidiului C.C. al P.C.C., de alți conducători de partid și de stat cehoslovaci.

PREGĂTIREA POLITICO-IDEOLOGICĂ A TINERILOR

Caracterul de masă sporește eficiența educativă

Este, desigur, un lucru îndobștă cunoscut că învățământul politico-ideologic U.T.C., prin sensurile sale majore de ordin educativ, constituie unul din instrumentele de bază ale organizațiilor U.T.C. în activitatea lor de educare, de formare a profilorului moral-politic al tinerilor. Învățământul politico-ideologic trebuie deci să găsească în fiecare organizație un climat propice de afirmare, să se concretizeze în forme capabile să se adreseze tuturor tinerilor, prezenta acestora fiind unul din primele argumente ale ecoului de care se bucură temele susținute și dezbaterile. Pentru că altfel...

Am încercat să desprindem cîteva din elementele amintite la întreprinderea INOX. Aici, într-o organizație de 98 de tineri, funcționează un singur ciclu de învățământ politic — „Tineretul și societatea românească contemporană” — cu două cercuri cuprinzînd „toți tinerii din fabrică”, adică un număr de 116 cursanți. Tematica cursului este stabilită fără nici un dubiu prin instrucțiunile de organizare, mobilizarea o fac maiștrii

În școli se mai așteaptă încă îndrumarea

În finalul anchetei privind pregătirea politică a elevilor, (primele două articole „Interesul pentru actualitate” și „Organizat, dar încă la întimplare, au fost publicate în numerele 7 (633 și 7 (655), ne-am ocupat de modul în care acționează comisiile politico-ideologice din cadrul comitetelor U.T.C. În acest sens i-am întrebat pe uteciștii cu care am purtat discuțiile.

VA SIMȚII PREGĂTIȚI SĂ ÎNDRUMĂȚI ACTIVITATEA COMISIEI POLITICO-IDEOLOGICE? Nu punem aici în discuție dacă au fost sau nu bine aleși pentru această muncă. Mărturisim chiar că i-am descoperit plin de entuziasm și bunăvoință pentru ca acest important sector al vieții de organizație să fie bine pus la punct, spre folosul uteciștilor. Încercăm să aflăm, oprindu-ne la aspectul organizatoric al problemei. Cum lucrează comisia, cine a instruit-o, cum este îndrumată și de către cine, cum controlează, la rîndu-i, activitatea politică din organizațiile pe clase?

Răspunsurile uteciștilor sînt în această privință edificatoare.

Ion Bădea, Liceul din Slobozia: La început de an am fost pregătiți de către primul secretar al Comitetului ju-

ÎN PAG. A 5-A

PROFESIA TA

O întrebare pe care trebuie s-o punem deschis:

Drumul spre profesie trece obligatoriu prin facultate?

● **Reșița vă invită să studiați.**

● **3 000 de candidați descifrează exigențele admiterii.**

(Micro-ancheta noastră în amfiteatrele Politehnicii bucureștene).

● **Viața bate la ușă.**
(poșta paginii).

MARIAN GRIGORE
(Continuare în pag. a IV-a)

Uteista Petruța Soceanu este una dintre frunțile secției Textile de la Uzinele de fibre sintetice — Săvinești
Foto: V. RANGA

TINERI LA TRIBUNA ADUNĂRILOR GENERALE ALE OAMENILOR MUNCII DE NOI DEPINDE CÎT DE BOGATE VOR FI ROADELE PĂMÎNTULUI

„S-au căutat fel de fel de motivări, ba că a bălăit apa, ba că îngrășămintele nu fost bune ba că n-a plouat cînd a trebuit, dar nicăieri în darea de seamă nu s-a arătat mai concret care au fost defecțiunile din munca noastră, a consiliului de conducere, a tuturor cooperativilor, de am ajuns să obținem în 1971, aproape la toate culturile, producții mai mici ca în anul

1970 — mărturisirea cu vîdită în-satisfacție cooperativul Tudora-che Udrea, în cadrul adunării generale de la bilanțul anului 1971 să nu se mai repete — iată ce au căutat să lămurească participanții la discuții, mulți dintre ei fiind reprezentanți ai celor 80 de uteciști care lucrează în cooperativă. Pămîntul acestei unități din Cîmpia Brăilei este în cea mai mare parte foarte fertil, doar o mică parte, situat în lunca inundabilă a Călmățușului, cere amenajări și grijă specială. De altfel producțiile medii planificate sînt edificatoare: 4.000 kg la porumb, 2.950 kg la grâu, 2.100 kg la floarea soarelui. Că asemenea cifre reflecte potențialul real al suprafețelor cultivate o demonstrează faptul că unele culturi, cum este cea condusă de Vasile Toader, au obținut anul trecut producții mai mari decît cele pre-

Insennat
Romanticul pinion de 75...

Un mai tînr prieten al meu, Adrian C., a terminat în primăvara trecută liceul. A încercat să intre la facultate, dar probabil o pregătire superficială și, cred eu, un interes mai mult exterior pentru studenție, l-au făcut să rateze. — Ce să fac? m-a întrebat el după o cremă, nu pot să stau degeaba, mă plictisesc în primul și, în al doilea rînd mi-e cam rușine să-mi cer mamei cîte 5 lei de un film...

— Angajează-te, i-am spus, uite, se deschid în fiecare lună cursuri de calificare la atitea uzine...

— Bine, bine, dar ce mă fac cu ai mei? Amindoi, și tata și mama se zbat să-mi găsească un post de funcționar pe undeva și vîd că degeaba, asemenea posturi mai rar...

— Îmi pozești apoi că pîrîntii îl bat zilnic la cap cu această angajare, nu oriunde, nu

GALINA ENIȘTEANU
(Continuare în pag. a II-a)

Cercetătorii și proiectanții în fața atestării

Sfîrșitul anului 1971 și începutul anului 1972 se înscrie în activitatea institutelor de cercetări și proiectări ca o perioadă deosebită importantă. În intervalul de timp amintit, are loc atestarea primei promoții de specialiști veniți în urmă cu trei ani direct din facultate. Fără îndoială că cele peste 1.000 de zile care au trecut de la angajare, reprezintă o succesiune de etape în jurul cărora s-au formulat aprecieri și propuneri, s-au făcut tatonările menite să contureze „drumul ideal” al pregătirii oamenilor investiți cu sarcina dar și cu încrederea de a găsi noul, de a oferi producției soluții moderne și eficiente de desfășurare a activității, de a-și aduce contribuția la progresul tehnico-științific general.

FACULTATEA ÎȚI DĂ ABECEDARUL, IAR PRACTICA — DIMENSIUNILE REALE ALE PROFESIEI

Legislația precizează că în cercetare și proiectare sînt repartizați cei mai buni absolvenți, ale căror rezultate la învățătură reprezintă un prim factor generator de încredere și competență.

Spunem un prim factor, pentru că al doilea — dar nu de mai mică importanță — apare abia după absolvire și se conturează încă din primul an de activitate. Am putea spune că acest al doilea factor — ca și perioada desemnată pentru aprecierea și valorificarea lui — are un rol definitoriu pentru activitatea de mai tîrziu. Dar, în jurul acestui factor care nu este altul decît practica în producție, apar trei aspecte: cînd, cum și unde este mai recomandabil, mai indicat să se desfășoare? Întrebare pe care am pus-o tuturor interlocoșilor noștri. După cum se va observa, pîrșele nu diferă prea mult și converg către un punct comun: practica este absolut necesară. — Venirea în institut reprezintă un salt enorm pentru proaspătul absolvent. Înarmat din facultate doar cu abecedarul meseriei, el este pus acum în fața unor situații reale, concrete. Aici fiecare zi îi aduce una sau chiar mai multe probleme, fiecare clipă

IOAN VOICU
(Continuare în pag. a IV-a)

OCTAVIAN MILEA
(Continuare în pag. a II-a)

IN PAGINA
a 4-a

● **Lucrări meritorii în expoziții încro-pite.**
(cronica plastică).

● **Scrisoare către redacție.**
(în loc de cronica t.v.)

UNIREA

de EMIL MANU

In fiecare an, la 24 ianuarie, evocăm unul din evenimentele capitale în dezvoltarea României moderne: „ziua de aur”, cum o numeau poeții, a Unirii Principatelor române. Versurile pe care Vasile Alecsandri, acel bărbat ilustru și acel poet al conștiinței noastre moderne, le-a scris acum o sută și mai bine de ani, cîntate după o melodie populară de epocă, au devenit cel mai simbolic imn românesc.

Unirea n-a apărut, lucrurile se știu și s-au spus, numai ca un rezultat al unor conjuncturi politice externe favorabile, n-a apărut numai ca un joc diplomatic al marilor puteri europene. De secole o pregătisese cronicarii și prefațatorii cazanilor: o pregătiseră revoluționarii, începînd cu răsculații Vladimirescului și cu pașoștii, o pregătiseră masele a căror conștiință ajunsesse la unison, o pregătiseră poezii, scriitorii, istoricii. Pentru cercetătorul istoric de azi și pentru căutătorul de manifeste literare epoca oferă un material imens. Agitația pentru Unire a realizat-o scriitorii, marii scriitori ai vremii. Nicușul, din cei adevărați, n-a lipsit de la acest eveniment, nu s-a sstrus acesteia comenzi sociale. Actul politic al Unirii nu opera numai o alipire de entuziasm național ca declarația de serie de acte administrative revoluționare care aveau să schimbe din temelii structura societății noastre, conține în embrion legea agrară, legea electorală, legea instrucției și chiar legea unificării lingvistice. Cuza o dat pămînt țărănilor, a desființat parazitismul latifundiar al minăștirilor, a impus alfabetul latin, a emis legea obligativității învățământului primar, a înființat Universitatea din București etc. Cuza e ultimul voievod român care a intrat în balade. Cînd evocăm în studii, în eseuri, în versuri sau în cîntece Unirea, simbolic îl aclamăm peste timpuri pe Alexandru Ioan Cuza, dar nu trebuie să-l uităm pe Kogălniceanu — creierul politic al Unirii, pe Alecsandri — cel mai patetic poet politic al epocii noastre moderne și, mai ales, pe țărăni și pe meseriași anonimi care au reprezentat forța socială a Unirii. Dincolo de pitorescul unor festivități proiectate pe un decor hibernal și dincolo de ritmul necesar al sentimentelor cu care deschidem istoria. Unirea reprezintă pentru noi cei de azi un document al unei conștiințe sociale vehiculată de mari idei, reprezintă izvorul autentic al transformărilor ce au urmat și începutul unui lung șir de eliberări și uniri, infăptuite plenar de abia în anii noștri.

Fotografiile : GHEORGHE CUCU

Porim din Rîmnicu-Vilcea pe Valea Oltului, pe la amiază. E o vreme senină și rece. Din cînd în cînd șoseaua se apropie foarte mult de albia rîului și atunci vedem bine apele lui de un galben murdar, ape poluate. Toamna tirie plutește printre copaci defrînziți și dealuri golașe. Insoțitorul nostru ne spune cum cor arăta locurile acestea peste vro zece ani: Oltul va fi o apă navigabilă de la Făgăraș pînă la Trușești. Bureții, ecluze, hidrocentrale și trafice intense de ambarcațiuni de tot felul. O să fie ceva de lucru, nu glumă. De la Călimănești în sus ne aflăm deodată la munte, mai exact între munții pe care obstinația firului de apă i-a tăiat de-a lungul milenilor. Căciulata, Cozia, apoi campinguri de cară, puști și dezolante ca cerul o ploaie acoperită deasupra căii reci și îngere. S-a așezat în stînga se deschide o altă vale. Apele limpezi ale Lotrului se amestecă aici și se pierd în culoarea chisosoasă a Oltului. Părșim drumul continental, continuîndu-ne călătoria pe șoseaua laterală, la fel de modernă. O placintă la intrare în Brezoi ne înștiințează că am pătruns pe teritoriul marelui șantier de pe Lotru. Brezoilul este un mic orașel de cărui industrie se compune pînă nu demult dintr-o mică fabrică de cherestea și o halăstieră. Casele vechi, șezărea lor, nu vădese aproape nici un fel de preocupare pentru arhitectură. Au început însă și aici să apară primele blocuri moderne de locuințe. De o parte și de alta a șoselei sînt depozitate traverse metalice, conducte, virole, elemente de utilaj greu etc. aduse pe calea ferată pentru a fi transportate mai departe în munți pe platformele rutiere de mare tonaj. Se simte deja febra șantierului.

Pe o înălțime abruptă care domină localitatea și împrejurimile ne atrage de departe privirea un fanion metalic roșu, fixat acolo de tinerii constructori în cinstea semicentenarului Partidului.

Valea Lotrului e îngustă iar șoseaua serpentează după firul apei, înconjurînd ca un brâu strîns stîncile masive din care a mușcat dinamita. Din goana moșinii, zărim o clipă Gura de Debușare de la Mălaia, pe unde apele din lacul de acumulare, după mulți kilometri de cursă infernală prin noaptea muntelui, cor ieși din nou la lumina zilei, regeșindu-și albia lor vechi. Înainte de deschiderea șantierului nici vorbă de șosea pe aici, nici măcar un drum de care ca lumea nu exista. Numai o linie ferată îngustă pentru exploatarea forestieră. Ca să ajungă de la Brezoi la Voineasa, cale de vreo 60 de kilometri, trebuia să-și iei merindele cure opra la tot pasul. În rest se foloseau caii cu desăgi, chiar și pentru transportul mică de la cariera din zonă. Acum există curse regulate de autobuze, Voineasa-Rm. Vilcea, și chiar Voineasa-București direct.

După un timp, zărim prin parbriz o adeverită stațiune de vile cochete, hoteluri, un complex comercial și alte clădiri mari, unele încă în construcție. Mașina cotește la dreapta, urcă serpentinele, lăsînd în vale vechia comună și oprește în fața unei clădiri impunătoare cu acoperiș în pantă repede. Sîntem la Voineștii, la sediul Direcției generale a șantierului.

Facem cunoștință cu comandantul formațiilor de brigadieri. Stăm cu el de vorbă în fața unor hărți și scheme ale lucrărilor. Șantierul se întinde pe o suprafață egală cu aceea a unui județ și cuprinde zonele montane a cinci județe învecinate. Numai galeriile săpate în roca munților vor însuma în final un număr de kilometri care ar acoperi distanța București-Brasov. Dacă adăugăm că, prin dimensiunile lor, cele mai multe din aceste galerii ar putea merge unu tren, ne putem face o oarecare idee despre amploarea lucrărilor de aici.

Majoritatea constructorilor sînt tineri sub 30 de ani, lucru pe care l-am remarcat încă pe drum. Convorbirea durează pînă la căderea serii.

Astăzi e joi și la club are loc un spectacol dat de un grup de artiști din Rm. Vilcea.

Diminețea pleacă cu o mașină la Ciungheț, la Uzina electrică subterană. Colonia lotului e formată din blocuri cu etaj și din barăci. Pe balcoane, rufe întinse la uscat, la ferestre gîlăsture cu flori, antene de televizor se acoperisuri. Școala ne întâmpină cu larma copiii ieșiți în recreație.

Gura galeriei ce duce spre uzină e la cîteva sute de metri. Acolo ne așteaptă o mașină, de care galeria nu este încă iluminată iar lungimea ei depășește un kilometru. Ea are lățimea unei șosele și înălțimea de vro cinci metri. La capătul drumului ne trezim în fața unei grote imense, bine iluminată, aflată la sute de metri de coasta muntelui. Conductele de ventilație ușoare, ciocanele bat asurzitor, fulgurează avariate de sudare.

Se lucrează încă la betonări dar au început lucrările de montaj la prima turbină care nu peste mult timp va furniza primii megavaiți. Profesioniștii noștri iau interviu. Reportajul imprimă pînă la Radio. Sus, sub plafonul înalt cit o clădire cu 10 etaje, două poduri urcate de 120 tone. Cum naiba au fost urcate acolo? Un inginer tânăr de la Energomontaj ia o bucată de lemn în mîna și ne explică: uite așa, apoi așa, în plafon sînt fixate trei ancore; se ridică pe două apoi se agață de

a treia, se răsucesce și se așează pe șine. Sîmplu, nu?

Inginerul Bărbulescu de la construcții are 26 de ani. Bîntuie peste tot, dă indicații, veghează ca totul să meargă conform graficului și, dacă se poate, și mai bine. Și se poate. E un băiat scelt, de statură potrivită, cu o înfățișare de student în vacanță. Colegul nostru îl somează cu fraze mari și-i vîră microfonul în gură. Inginerul zîmbește ușor sfîșierat, nu se mai simte la largul său și în final răsuflă ușurat. Iertați-mă două minute, să văd ce s-a întimplat, ne spune și dispăre prin galeriile anexe. Într-adevăr, lumina electrică a scăzut brusc la jumătate și în unele puncte nu se mai poate continua lucrul. Omul reapare după vreo un sfert de ceas. A găsit defecțiunea.

La întoarcere, pe la jumătatea galeriei mașina se oprește și claxonază de câteva ori îndelung: reportajul imprimă sunete de fond speciale. E, într-adevăr, de efect. Și pe deasupra inedit.

După-masă, îl căutăm pe șeful șantierului, inginerul Dinescu. Avem norocul să-l găsim de el. Ne promite o jumătate de ceas, nu mai mult. Ne poartă despre începuturile șantierului. A venit aici în ianuarie '68 pentru lucrările premergătoare. Era viscol și ger. Nu existau drumuri de acces. A reușit să aducă șapte rolete trase de buldozere. Le-a dispus în cerc, a înălțat la centru un catarg pentru distribuirea curentului de la grupul electrogen și după cîteva timp a apărut o placintă: „Mărcuța Dinescu”. Începutul a fost ger. Ajorita oamenilor erau de adunătură, mulți dintre ei certaiți cu disciplina, unii chiar cu legile, mai erau și „smocherii”, cum se întimplă. Trebuia construită colonia de la Mălaia. Au venit dulgherii de la Argeș iar mai tîrziu brigada de minieră a lui Tudor Moraru. S-a proiectat construcția unui plan înclinat pentru ridicarea materialelor pe platforma vitioarei colonii. Inginerul Dinescu a dispus construirea în grabă a unui „drum prioritar”, care în cele din urmă a rămas definitiv, economisindu-se astfel timp și fonduri. În martie s-a atacat galeria Mălaia-Ciungheț. Ne vorbește despre rolul colectivului în asimilarea și chiar în redurarea noilor veniți, despre bucuriile constructorilor, despre mîndria lor de a fi înfrățit cu cea frumoasă și durabilă. Admiratia sa ne îndreaptă către mineri, aceștia constituind o categorie aparte, o familie închinată cu tradiții proprii.

Inginerul Dinescu își amintește de momente emoționante, de festivitățile ce au avut loc cu ocazia unor străpingeri. Ne vorbește cu înțelegere și pasiune despre o mie de lucruri dar mai ales despre omenii minierii care se formează aici. Este și el unul din cei care au luat moliștoarea „boală a șantierului”. Jumătatea de ceas promisă s-a prelungit două ore.

Drept în linie dreaptă, de la Uzina electrică la Castelul de Echilibru, este de 1200 metri. Drumul cu mașina e de zece ori mai lung, datorită diferenței de nivel: 800 de metri. Drumul e îngust și abrupt. Plouă mărunț, așa cum se întimplă mai tot timpul pe aici. Ajungem pe șeaua muntelui, trecem de colonia muncitorească și iată-ne din nou la gura imensă a unei galerii. Intrăm. Și înainturi plouă cu stropi mari din piatra boltită; apă de infiltrații. Se lucrează intens. Aici e locul de joncțiune dintre galeria de aducțiune și galeria de forță, camera fanelor. Galeria sînt din dreapta, lungă de peste 6 km, duce la baraj, cea din stînga coboară spre uzină. Se lucrează concomitent la înecări, la betonări și la blindaje. Blindarea galeriilor se face cu virole, tuburi din oțel gros de cîteva centimetri, cu un diametru de aproape cinci metri, bine sudate între ele. Virolele sînt introduse în galerii pe șine de cale ferată și imbinale acolo una cite una.

Galeria de forță are o înclinare de 60 de grade față de orizontală. Pe platforma trolurilor pentru lifturile grele, privesc în jos în tunelul de oțel, luminat din loc în loc, și mă cuprind amețea. Maistrul lor, și nu dă lămuriri necesare a lucrului la Biczac și la Argeș. Aflăm că prima cîră erau de import și că fabricația lor în țară a fost asimilată din mers, economisindu-se astfel decizii importante. Nu sînt prea mulți constructori în galerie și toți sînt experți de concentrați la lucrul lor. Nu întrezim prea mult aici.

Mașina a coborît la Ciungheț să-i aducă pe copii de la școală, așa că o pornim pe jos spre colonia. Ploaia mărunț și rece nu conține o clipă. Incepe să se întunece. Aflînd de venirea noastră, vine să ne întâmpine maistrul Domoșneanu, un bărbat de patruzeci și ceva de ani, cu o față

mare și blindă, cu ochi albaștri-cenuși. A lucrat și la Biczac, și la Argeș, și la Galați, și prin alte părți. De vreo douăzeci de ani e pe șantiere. (Mai tîrziu avea să ne mărturisească și o altă pasiune: florile, trandafirii, pe care îi îngrijește, cînd are timp, în jurul casei sale de la Piatra Neamț). Ne însoțește la club, apoi la cantină. La dorința noastră ne conduce la una din barăci.

Intrăm într-un dormitor comun de vreo șase paturi. În baraca de PFL nu se lucrează; pericol de incendiu. E cald și întîmplat, ne spune și dispăre prin galeriile anexe. Într-adevăr, lumina electrică a scăzut brusc la jumătate și în unele puncte nu se mai poate continua lucrul. Omul reapare după vreo un sfert de ceas. A găsit defecțiunea.

**TINERI
SCRIITORI
PE ȘANTIERE**

Construcții

Reportaj de pe Lotru de MIHAI ELIN

bărbat spre 50 de ani care a făcut și Argeșul. E motopompist. Cîștigă bine. Are trei copii pe care vrea neapărat să-i dea la școli superioare. Ușa se deschide și intră un bărbat de vîrstă apropiată cu primul. Tocmai a ieșit din schimb, din galerie și apă noroioasă sîroiește pe el. Își scoate cizmele, salopeta, apoi un pulover: flanela de corp este și ea leornă. Este, ca și tovarășul său, muncitor calificat și vine tot de pe Argeș. Are doi băieți studenți, unul în ultimul an... Se mîndrește cu asta și e convins că și fiii săi au de ce să se mîndrească cu el. În vacanțe lucrează și el pe șantier. „Așa i-am crescut, în respectul muncii”. Cineva dintre noi îi respunde întrebare „de reporter”. Omul, care acum 10 ani era încă tîrn, ne cercetează pe toți cu o privire iscoditoare, ușor viclenă („bloc-noșterul ăsta”, în cele din urmă lansează o fracșă moromolană care îl lasă ușor descurăpînat pe cel cu întrebare. Răspunsul lui suna cam așa: Cum de muncesc aici? Ca să construiesc comunismul, de-aia muncesc. Un altul dintre noi nu scapă ocazia și-l ia pe nepregătite: Cum credeați dumneavoastră că o să arde comunismul? Omul ne încoștește în ardeul cu privire și trage nițel de timp: — Mai bună decât acum? Omul se cam codește. — Să trăim cu toții mai bine, copiii noștri să nu mai lucreze atîta în creierul munților. Să înțeleasă carte.

Niste oameni de au. Facem apoi o vizită unor tineri căsătorii: familia Vrăbie. Amîndoi sînt laboranți la fabrica de betoane. El vrea să se califice pentru munca în subteran.

De sîrbătorile de iarnă vîr să plece la Brebu, lângă Cimpina la părintii lui. Maistrul Domoșneanu îi amenință cu pedegul. „Nu vă mai păstrăm nimic din domul de iarnă, dacă nu rămîneți aici de Anul Nou”. De fapt este primul lor concediu împreună de cînd s-au căsătorit. (Între timp au apărut pe masă cite un pahărel de coniac și cite o ceașcă de cafea fierbinte, care vin cum nu se poate mai bine după ploaia și frigul de afară). S-au cunoscut pe șantierul de pe Argeș și s-au căsătorit de aproape un an. Le urăm ferice. În camera lor e cald și frumos. Pe jos sînt așternute pături aurii care luminează totul. Ne despărțim de ei tîrziu, cu jăgădniala unei revederi.

Mașina ne așteaptă în drum. Coborim spre Voineasa.

Ne trezim deovrem și ne înterăm dacă pleacă oare mașina spre Baraj. E duminică și nu prea avem șansa. De ieri după-amiază am rămas de unul doi, ceilalți au plecat la București, Mergem la comandantul brigadierilor, Petre Cras, care încearcă să obțină legătura prin telefon cu Barajul. Linia e întreruptă. Pleacă la stația radio și trimite o radiogramă. Sus niște de citirea ore. Și aici, la Voineasa, fulgurește dar zăpada nu se așează.

Pe la ora 12 pornim. Drumul greu și plin de peripeții.

Trecem de colonia Măndăleasa și, în sfîrșit, după patru ceasuri de la plecarea ajungem la colonia Vidra. Ninsora era a mai slabă. Sîntem obosiți și înghețați tun. Reușim să obținem cite o cană de fuică fieră și totul e-n regulă. Din camera noastră vedem în blocul din față ferestre luminate și perechi dansînd, pînă noaptea tîrziu. Oamenii petrec la o sărbătoare în familie.

Diminețea, zăpada care acoperă totul, scintilează orbitor în bătaia soarelui. Pe coasta muntelui, printre brazii înalți se înșiră cîteva vile cu zidurile albe marcate de contrastele de culoare ale lemăriei. Coborim din modernul hotel al stațiunii de miine, astăzi locuit încă de constructori. Insoții de Marcel Stoian, dulgher la construcții și secretar al organizației U.T.C. a lotului, pe care l-am cunoscut ieri, dăm o raită pe sus. Intrăm într-o vilă mîroșind încă a var și a copenă proaspătă. Încalzirea centrală funcționează deas. Totul este conceput cu fantezie și bun gust, lucrările sînt îngrijit finisate. O imbinare fericită a esteticului cu utilul. Se vor amenaja aici pentru accesul autoturismelor de la șosele, terenurile din jur vor fi taluzate cu iarbă. Ni se arată o magazie de șantier. Pe locul ăsta, ni se spune, o să fie centrul comercial al stațiunii și unul din baruri. Sus, construcția începută de a unui hotel cu mai multe etaje, pe un ger de minus 15 grade, s-a betonat adăpostul centralei termice amenințate de îngheț. Au muncit o zi și o noapte

fără intrerupere, betonîși, zidari, dulgheri, electricieni, cu toții laolaltă. Betonul a prins și centrala a fost salvată.

Jos, în valea largă de la picioarele stațiunii, serpuștie albia Lotrului. Peste cîteva luni apele vor fi oprite la Baraj și atunci în oglinda lacului se vor rîsfrînge crestele munților din cealaltă parte. Vidra va fi cea mai frumoasă stațiune montană pentru toate șoselele.

Coborim la șoseaua de contur care în final va înconjura tot lacul de acumulare. Avem noroc de o mașină. În cîteva minute ajungem la Baraj

Barajul contrazice imaginea pe care o avăram în minie: scutul arc de beton. Acesta de pe Lotru pare mai degradat o operă a naturii, un munte de piatră care astupă valea îngustă, de stîncă din impresia că se află aici de la începutul lumii. Este vorba într-adevăr de un munte, însă de un munte mutat aici bucată cu bucată. De sus, de pe șosea, mașinile care aduc piatra de la carieră par niște bondari greoi, zumzăitori. De aproape însă, Benzurile se arată a fi niște adevărați monștri de oțel, cu motoarele lor de multe sute de cai putere, mugind sub povară. Într-o singură cursă, o asemenea mașină poartă în benă o încărcătură de bolcovan de 27 tone. Pentru îndălțarea barajului e nevoie de 1.600.000 metri cubi de stîncă și de argilă. Zilnic se depun aici circa 4000 metri cubi de piatră. Benzurile vin unul după altul fără pauză, se descarcă automat și pornesc imediat înapoi spre cariera aflată la 4 km distanță, pe un drum în serpentine. Trebuie să-și cînoștie bine meseria pentru a stabîni un coloz de 40 de tone, iarna pe o pantă rapidă. Fac un drum în cabina laterală, îngustă, a unui heloz. Șoferii lucrează în acord și cîștigă foarte bine. Îl intră pe omul de la volan dacă o putea face mai multe curse cu mașina sa, eventual luînd-o înalte celorlalți. Îmi răspunde că da, nu te împiedică nimeni, decît conștiința. Într-adevăr, sus, la carieră lîngă excavatorul de 4,5 metri cubi aproape în permanență 2-3 benzuri așteaptă să fie încărcate.

Pe maistrul principal Ion Gicoveanu îl găsim într-un grup de muncitori adunați în jurul unei foreze care le dă de furcă. Ne invită la sediul său, lîngă atelierele mecanice. E un bărbat înalt, cu fire argintii la temple. A lucrat la mai multe hidrocentrale din sistemul de pe Bistrița. La Lotru a venit în '66. Are două fetițe în școală. Soția sa lucrează tot la Baraj, ca sudorîță. Dintre muncitorii de la carieră, 80 la sută sînt tineri între 20 și 30 de ani. Se lucrează mecanizat. Există aici o școală de calificare de șase luni, prin care au trecut deja 30 de tineri. Nu se poate plînge de ei. L-a obișnuit cu punctualitatea și cu disciplina muncii și oameții muncesc cu trageră de inimă pe mașinile incredibil de rapide. Rezultatele muncii lor sînt vizibile, palpabile. Creșterea barajului depinde direct de felul cum muncesc ei aici. Niste oameni de nădejde. Pînă la cei 37 de ani ai săi, maistrul Ion Gicoveanu a fost răsplătit pentru merite deosebite cu mai multe distincții printre care Ordinul Muncii și Medalia Muncii. Soția sa a fost și ea decorată. Stimat și iubit de toți mun-

citorii de pe șantier, Ion Gicoveanu a fost ales secretar al Comitetului de partid-Baraj.

Pe secretarul Comitetului U.T.C.-Baraj, Petru Scurtu, l-am cunoscut seara în colonia Baraj-Aval. Ni s-a spus că-l putem întîlni la sediul U.T.C., unde vine zilnic spre

a putea fi găsit de tinerii care îl solicită în diferite probleme. Nu a putut rămîne cu noi mai mult de o jumătate de ceas deoarece trebuia să intre în schimbul de noaptea. Lucrează ca electrician de intervenție, șef de schimb, la carieră. Ne promite că ne va căuta a doua zi. Dimineața face rost de o mașină și e gata să ne conducă la cîteva loturi și puncte de lucru de pe șantier. Noaptea a viscolit. Acum ningea. Îl îndemnăm să meargă să se odihnească. Ne spune că o să doarmă 2-3 ore după-amiază înainte de a coborî la Voineasa, unde a fost convocată la o ședință a Comitetului U.T.C. pe întregul șantier.

Ajungem la lotul Vidruța. Șeful lotului, inginerul Popa, are 30 de ani. A mai lucrat în mine. Pe Lotru a venit în mai '71. Se lucrează la galeria de captare de peste 6 km lungime din care s-a excavat mai mult de jumătate. Condițiile sînt foarte grele din cauza infiltrațiilor mari. Din gura galeriei iese un adevărat torent turbul. Există aici un schimb de onoare al tinereții care nu se lasă mai jos decît celelalte schimburi formate din mineri cu experiență îndelungată. Străvîngerea și planificarea pentru sfîrșitul lui februarie '72. În timp ce inginerul ne dă aceste explicații, telefonul sună de mai multe ori. Dă ordine răspicute, cu voce tînuțoare. Este solicitat de la frontul de lucru, de la peste 3 km sub munte. Amîntește de unele greutăți privind aprovizionarea cu alimente, cantina, locuințele pentru familii etc. Condițiile de lucru sînt deosebite de grele. Cu ploaia continuă din plofon oamenii sînt mereu uși pînă la piele în ciuda echipamentului de protecție. Ne promite că după străpingeri își va scaldă oamenii în șampaine pentru a-i spăla de toată apa noroioasă în care lucrează acum.

La lotul Mioara continuă exploatarea argilei care se depozitează departe, lîngă șosea, pentru a putea fi transportată ușor în primăvară cînd se va relua depunerea ei la Baraj. Aici funcționează și o balastieră de mare capacitate. Munca e în întregime mecanizată. Stăm de vorbă cu inginerul Mladinociu șeful lotului și cu secretarul organizației U.T.C. Inginerul e multumit de munca tinerilor. La început a fost foarte dificil, lotul fiind mai izolat, oamenii nu se prea grăbeau să se angajeze aici. Acum este unul din loturile frumuse în producție și se cîștigă bine. Graficul e în permanență depășit.

Între timp, la atelierul mecanic, șoferul nostru pune la punct tracțiunea față a mașinii. În așteptare, stăm de vorbă cu maistrul mecanic C-tin Popescu, secretar al organizației de partid a lotului. Îl întrebăm ce impresie are despre reportajele de pe șantier publicate în presa sau la televiziune. Ne spune că acestea îi par incomplet, că redau realitatea „în treptă”, abordînd mai mult laturile spectaculoase, de multe ori rămînd la suprafața lucrurilor. Ne vorbește cu mare însuflețire despre șantier, despre viața adevărată a șantierului, despre faptul că oamenii cresc și se transformă o dată cu acesta, ajungînd să-l iubească și să nu se mai poată despărți de el. Îl întrebăm de ce nu se stabilește unde-

va la oraș cu familia, calificarea sa i-ar permite aceasta. Ne răspunde că într-o zi nu s-ar mai sîniți la largul său, acolo se fac lucruri de serie, o muncă, pentru el, prea monotona. Aici, pe șantier, se produc unicate, omul e pus mereu în fața unor situații inedite cărora trebuie să le facă față. Munca, aici, nu mai este o chestiune de 8 ore și gata. E o activitate de creație continuă, care te angajează în întregime. Aceasta se datorește și faptului că oamenii luocues chiar pe șantier. La oraș intră în incinta fabricii, lucrezi, și cînd ai ieșit de acolo ai alte preocupări. Incinta Întreprinderii de Construcții Hidrotehnice este întregă țară. E cu totul altceva.

De la Mioara facem cale întoarsă, trecînd prin Vidra, pe la Baraj, și ne oprim în colonia Baraj-Aval. Timpul nu ne mai permite să ajungem astăzi la Haneș, unul din loturile speciale de captări Nord. Ne îndreptăm spre școala din colonia, o clădire înaltă etaj, curată, înconjurată de curte îngrijite. Cei unzece învățători și profesori sînt, cu o singură excepție, tineri absolvenți ai unor institute pedagogice sau universități. Toți copiii de aici care anul trecut s-au prezentat la examen de admitere în liceu, au reușit, dovadă o foarte bună pregătire. Trei din cele opt tinere profesoare care predau aici și-au urmat soții, ingineri constructori pe șantierul de pe Lotru. Școala participă activ la viața culturală a coloniei, organizînd spectacole de teatru, dans, muzică etc. în sala clubului de aici. Desigur există și grădinițe. De pildă, vînzăm problema a școlilor despărțite prin zeci de kilometri datorită unor repartiții de la județ, sau problema sporului de izolare care nu se acordă întrucît unii care decid consideră că simpla existență a colerierului în camera unui învățător din creierul munților ar echivala cu condițiile oferte de oraș. Pînă una-alta învățătorii își fac datoria și spre luda lor o fac cu pricepere și dăruire, înconjurînd de dragoste oamenilor de pe șantier.

E aproape seară cînd pornim cu microbuzul spre Voineasa, unde secretarul Petru Scurtu a fost convocată la o ședință de analiză a muncii. Deși nu s-a odihnit de 24 de ore, însoțitorul nostru nu dă semne de oboseală. Discuții tot timpul cu noi, dă indicații șoferului, un băietan care nu prea are experiența drumului înzăpezit de munte. La coborîre drumul e mai ușor, dar roțile lise ale microbuzului nostru ne dau emoții. S-a întrecut. Întîlnim oamenii încărcate care urcă spre Baraj, unele s-au aprit patînd și nu mai pot înainta. Un camion greu, încărcat cu saci de ciment ne blochează drumul. Șoferul e jos, lîngă portiera, palid la față. Cu cîteva minute mai înainte, cele 20 tone ale mașinii sale au pornit „sanie” în murgărie pe panta drumului. Se așteaptă buzozerul de intervenție. Și, într-adevăr, de undeva de jos vine un zgomot de fierărie și de motoare, apoi se văd luminiile proiectoarelor puternice ale tractorului pe șinele. Datarea fascicolelor de lumină aruncate în față pare un subamuzant făcîndu-și drum prin straturile de apă spre suprafață. Zgomotul de tanc, însă, spulberă iluzia. C.T.Z.-ul imens urcă pe lîngă noi și dispăre la o cotitură a drumului. Pe urmele șenilelor, coborîrea e mai sigură.

La Voineasa, ședința începușe de aproape o jumătate de oră și aceluși șef mai ține aproape două ore. După ședință, ne despărțim de Petru Scurtu. E puțin tras la față. Mai are de făcut un drum de cîteva ore înapoi la Baraj.

Realitatea arată că nu sînt mulți elevi care, în prag de absolvire a liceului, au curajul să hotărască „nu merg la facultate”, dar mai ales s-o declare. Vina nu le aparține întru totul. Adevărul este că, în practică, liceul mizează pe o singură alternativă, punîndu-le viitorilor absolvenți doar întrebarea: „îți-ai ales facultatea?”

Adesea elevii, în fața cărora se deschid din ce în ce mai multe posibilități și soluții pentru viitorul său drum, în loc să decidă avînd în față tocmai această foarte largă gamă de hotărâște sub presiunea unei singure posibilități. La celelalte posibilități se ajunge în cele din urmă, dar după ocolul — nu lipsit de amărăciune, de pierdere de timp, care înseamnă un an din viața și doi, trei — în cercărilor nelzbite de a pătrunde în învățămîntul superior. După un an, sau doi, sau trei, își găsește locul, aproape toți. Mai mult, își găsește locul potrivit și sînt de-a dreptul conștienți de profesia la care au aderat în cele din urmă, care ar fi putut fi în primul rînd, fără alte escale.

Avem la îndemînă două cazuri sugestive.

Primul: un părinte din Ploiești, maistru la Uzinele „1 Mai”, ne relatează că și-a lăsat fiica, absolventă de liceu, să încerce, trei ani la rînd, să intre în învățămîntul superior. Desi își dădea seama că nu este dotată pentru facultate și nestăpînînd un mijloc mai potrivit de convingere, a ales această cale. La a patra tentativă i-a spus însă hotărît: „ajunge” și i-a îndreptat-o spre altceva. Așzîli, fiica sa este o foarte apreciată tehniciană în domeniul maselor plastice, iar activitatea în profesie și-o desfășoară nu pentru că așa s-a nimerit ci cu reală pasiune. Al doilea: un tînar, B. G., termină foarte bine, cu 9,50 la bacalaureat, un cunoscut liceu bucureștean. Cum era și normal, s-a îndreptat spre facultate. Concurența fiind mare, fiind și el și mai bun, n-a reușit. În disperare de cauză, concurează la o școală postliceală a industriei ușoare. Reușește și meseria — la care nu s-a gîndit niciodată — în pragul absolvirii acestei școli, care i-a dat calificarea de tehnician în domeniul creației produselor, nu și-a trădat vechea pasiune — psihologia — dar ea se conturează pe fundamentul profesiei însuși. Dînd naștere unei noi perspective posibile, aceea de a deveni specialist în problemele psihologiei industriale.

Acetia sînt cazuri cu o rezolvare fericită. Dar sînt desule altele cazurile de tineri care nu și-au pus problema de la bun început — și nu le-au atras atenția nici alții — să nu se cramponeze cu tot dinadinsul de admiterea într-o facultate. Aceia realizează profesionale prin studenție și chiar dacă mai tîrziu, forțați de o realitate evidentă, abandonează, se încadrează în muncă, nîmplîndu-se în nici o măsură ceea ce se cheamă un viitor profesional. Într-o asemenea situație se află tînara A. N. care a scris de curînd redacției: „Am fost o elevă obișnuită, n-am strălucit în nici o materie în anul de liceu. În sine mea mă teamam de concurența colegilor foarte bine pregătiți. Dar alungam această teamă pentru că țineam să fac pe placul părinților care și-au creat să mă vădă studentă. Am încercat la facultate și n-am reușit. Părinții nu s-au supărat. Ba i-am surprins „lăudîndu-se” cu eșecul meu. M-au sfătuit să mai încerc o dată. Intre timp am intrat funcționară la un birou și nu m-am mai prezentat. Acum am 20 de ani, postul de funcționară s-a desființat și a trebuit să-mi caut un alt loc de muncă. De fapt, n-am nici un dăcă nu m-aș fi condus după rațiunii atît de inconsistente ca aceea de a satisface vanitatea părinților. Și ei și eu ar fi trebuit să știm că alegerea unei profesii nu este un hazard, că n-are rost să încercăm fără șanse de reușită, că trebuie să-ți cîntărești bine posibilitățile și să optezi numai în funcție de acestea.”

Nu este prea tîrziu nici la 20 de ani să-ți faci o profesie renumită la soluția făcută a viitoarelor după un post de funcționară. Probabil, după această experiență, A. N. va găsi resursele de a îndrepta acum greșeala din urmă cu doi ani. Are însă perfectă dreptate: dacă nu că atunci părinții ei, dar mai ales școala, aveau datoria să cîntărească cu responsabilitate ce drum profesional i se potrivește, corespunde capacităților sale, și s-o sfătuiască în acest sens.

Acste cîteva cazuri înfățișate de noi ridică o problemă va-

labilă pentru o categorie însemnată de tineri: cine are curajul să-și avertizeze deschis că realizarea profesională nu trece neapărat prin învățămîntul superior, că a fi muncitor calificat ori tehnician este o carieră de natură să aducă infinite servicii societății și să ofere terenul împlinirii personale? N-am întîlnit în licee o atitudine deschisă față de acest aspect al orientării profesionale a elevilor. Problema este esca-

examen de admitere la un institut superior — scrie I. E. — doresc să mă înscriu la o școală tehnică sanitară. Prin acestia îmi satisfac numai o parte din propriile-mi aspirații profesionale. I. E. nu trebuie lăsat să judece așa. El poate fi ajutat să se convingă că a absolvi „doar” o școală tehnică nu este o dovadă de plafoanare profesională și mai ales trebuie ajutat să înțelegă că poți aspira și ajunge un strălucit tehnician, iar că această

unor calități umane, sufletesti și spirituale care se exercită în condițiile oricărei profesii! Sigur că și el are nevoie de o clarificare. Unul tehnician în mînuirea sau întreținerea calculatoarelor nu îi trebuie mai puține cunoștințe decît unui candidat la studenție. Deci, să nu fie lăsat să privească viitorul printr-o optică rudimentară. A avea muncitori cu o bună pregătire profesională nu mai e o chestiune de viitor ci de prezent. Problema este cu altă mai pregnantă pentru tehnicieni. Or, acest lucru trebuie discutat la dimensiunile sale exacte cu cei ce se află în pragul absolvirii liceului. Cu altă mai mult cu cit este acreditată ideea că școlile tehnice postliceale, ori cursurile intensive de calificare (create special pentru absolvenții de liceu) sînt rezervate exclusiv elevilor cu rezultate slabe la învățătură. Nu este deloc așa, concursurile de admitere în școlile tehnice nu sînt lipsite de dificultăți în sensul că solicită candidaților cunoștințe temeinice din disciplinele de profil și reușesc, evident, nu cei care n-au învățat în anii de liceu. Dintre elevii care n-au răspuns doar unii, G. T., se dovedește a fi mai în cunoștință de cauză: „Inclinația mea spre partea practică a electricității și mecanicii mă determină să mă îndrept spre o școală tehnică de profil.”

Îată dar, cîte fațete poate avea problema — și noi nu ne-am referit decît la cîteva.

Unde dacă nu în școlile trebuie lămurite toate acestea? Ele trebuie discutate fără false pudori, deschis, cu seriozitate și exigență, cu sentimentul că fac parte integrantă din răspunderile școlii privitoare la orientarea profesională a elevilor săi. O asemenea atitudine constructivă ar micșora coloaana nereușirilor la facultate în favoarea unor reușite certe în profesii ce se exercită la celelalte nivele.

LUCRETIA LUSTIG
MARIETA VIDRAȘCU

La practică, în hala nouă a uzinei

Foto: GH. CUCU

REȘIȚA vă invită să studiați

Adăugîndu-se parcă sărbătoririi a 200 de ani de foc nestins la furnale, înființarea în toamna anului trecut a unui institut de învățămînt superior în municipiul Reșița a reprezentat un moment cu largă semnificație pentru profilul economic, tehnic, științific și social de azi și de mâine al întregului județ. Depășind zonele unui interes strict local, pentru a studia în acest institut potînd candida tineri din orice localitate a țării, am rugat pe tov. prof. dr. ing. Nicolae Bogoevici, prorectorul institutului să prezinte cititorilor noștri specificul fiecărei secții și perspectivele de activitate ale celor ce le studiază.

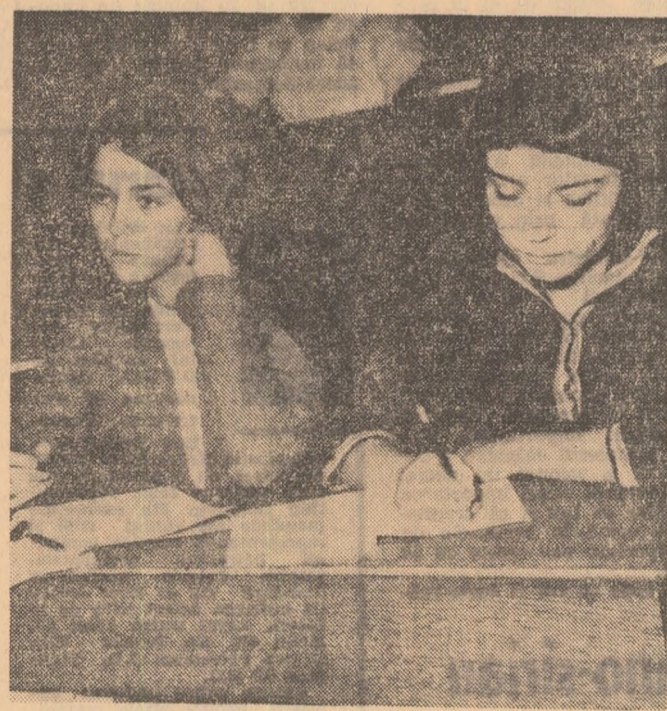
Institutul de subinginerii Reșița, coordonat de Institutul politehnic Timișoara, organizează cursuri de zi și serale cu durata de 3 ani, respectiv 4 ani, pentru trei secții de specialitate. Secția Tehnologia construcției de mașini grele pregătește cadre care urmează să-și desfășoare activitatea în uzinele

- Tehnologia construcției de mașini grele
- Tehnologia sudării
- Electrotehnica

Interviu cu prof. dr. ing.

NICOLAE BOGOEVICI
prorectorul Institutului de subinginerii

construcție de mașini din Reșița și din întreaga țară. Este cunoscut, de exemplu, că la U.C.M.R. se fabrică: motoare Diesel pentru locomotive, compresoare, pompe turbo și hidrogeneratoare, și din acest cîmp — motoare pentru nave fluviale și maritime. — destinate altă parte pentru cerințele interne și pentru export. La realizarea unor asemenea mașini și utilaje își vor aduce contribuția și absolvenții acestei secții.

Atmosferă universitară pentru elevii clasei a XII-a; oră de fizică la cursurile de pregătire pentru admitere

Fotografii: PAVEL TANJALA

ÎN AMFITEATRELE POLITEHNICII BUCUREȘTENE

3000 de candidați descifrează exigențele admiterii

- Climat de studiu intens caracterizat de seriozitate și disciplină.
- Satisfații reale pentru viitorii posibili ingineri.

La sfîrșitul fiecărei săptămîni în Institutul politehnic din București datorită unui amplu și generos efort organizatoric sînt prezente aproape 3000 de candidați la studenție, adică aproape un sfert din efectivul total al viitorilor ingineri pregătiți aici. Amfiteatrele, sălile de cursuri sînt populate în fiecare duminică dimineață cu elevii ultimelor clase din liceele teoretice sau de specialitate, de la cursurile de zi, serale sau fără frecvență, precum și de tinerii veniți din producție, dornici să-și perfecționeze pregătirea pentru exigențele concursurilor de admitere. După cum afirmă șeful de lucrări, dr. Ariana Iehimescu, „tematica acestor cursuri este bine cunoscută tuturor cadrelor didactice universitare pentru a se putea insista asupra capitolelor absolut necesare unei bune pregătiri în corelația cu programa liceelor. O consecință formativă este desigur și familiarizarea cu un nou mod de lucru, cu atmosfera vieții universitare, cu sistemele de seminarizare, care oferă o bază certă unui caracter unitar pregătirii candidaților proveniți din diverse forme de învățămînt.”

Alte două luni în urmă a avut în vedere corelarea strînsă a programelor analitice de concurs cu ceea ce va fi parcursă la aceste forme de ajutorare a potențialilor candidați. În acest scop, ne spunea tovarășul conf. dr. ing. Ion M. Popescu, șeful catedrei Fizică I, „s-a întocmit o culegere de probleme în două volume care cuprind probleme rezolvate și probleme asemănătoare celor de la concurs, în total 580 de subiecte. Această culegere a fost trimisă inspectoratelor școlare județene și inspectoratelor școlare de sector din București pentru a pune în discuție cadrele de specialitate din licee cu profilul cererilor noastre, și care vor putea fi incluse și în pregătirea care se face în liceele din București și din provincie. Receptorul intenționează multiplica această culegere pentru a fi direct accesibilă candidaților. Faptul că fiecare cadru didactic al catedrelor de fizică va efectua 2-3 ore de curs sau seminar arată interesul nostru pentru calitatea pregătirii viitorilor candidați. La fiecare început de curs 5-10 minute sînt rezervate întrebărilor cursanților menite să clarifice diferențe în pregătire, teme, subiecte, modalități de exami-

nare, atribuțiile răspunsurilor etc. La indicația Ministerului Educației și Învățămîntului programele nu diferă față de cele din anul trecut.”

Părerile majorității beneficiarilor acestor forme de pregătire pentru admiterea în învățămîntul superior sînt axate pe satisfacția reală și pe aprecierea pozitivă a calității conținuturilor. „Avem posibilitatea clarificării unor capitole mai dificile de materie sub îndrumarea nemilcîdită și prestigioasă a cadrelor didactice din Institutul politehnic, poate a viitorilor noștri dascăli” — Cristian Brîr, Liceul nr. 6. „Calitatea sintezelor ne obligă la un ritm sporit în propriile noastre programe de pregătire fiindu-ne de un autentic ajutor” — Jecov Mircea, Liceul nr. 5. „Așteptăm cu un

deosebit interes seminarile în care ne vom putea confrunta direct și nivelul actual de pregătire. Am dori totuși să existe un program centralizator al sălilor populare corespunzător pentru ca în cazul unor defecțiuni de organizare (absențe) să putem participa la alte grupe de studii” — Burdușel Silviu, Liceul „Aurel Vlaicu”.

Ultima observație a interlocutorului nostru este valabilă pentru cazurile singulare — noi am întîlnit doar unul — (absența cursului didactic de matematică la sala F-202, ora 8, în ziua de 22 ianuarie) pentru evitarea ororilor de așteptare inutilă pentru candidații dornici să învețe mai bine, pentru succesul lor la admitere.

C. S.

Interes maxim în amfiteatrele Politehnicii. Protagonisti — viitorii candidați la admitere

Micro-ancheta „Scintei tineretului”

POSTA PAGINII

TUDOREL BALAN — Letea — județul Bacău: Iepurii se prind unul cite unul. Se pare că legislația școlară n-a prevăzut existența unor cetățini atît de grabiți ca dumneața. Același răspuns pentru ENE MARIA — Loco.

NACU R. SICA — Com. Saraiu — jud. Constanța: Dacă ar fi să te judec după scrierile dumitale, cred că ai putea realiza mult, mă. Să fie oare numai o aparență? Cu urarea de a-ți depăși propriile vise, îți dau informații certe. Liceele: nr. 4 din Oradea, N. Bălcescu din Craiova, nr. 4 din Galați, nr. 35 din București au programe speciale ce includ și disciplina care te interesează. Îți urez succes, maturitate și o grabnică și deplină clarificare.

AXIM D. ALEXANDRESCU — Arad: Îți mulțumesc, în numele întregii redacții, pentru aprecierile pozitive și bunele sentimente. Cit despre informația cerută, este prea devreme pentru răspuns. Ne aflăm totuși în luna ianuarie. La timpul potrivit vom publica lista acestor licee pentru 1972.

COCA OANCEA — Saraiu — jud. Constanța: La Liceul de muzică se cer materiale comune

tuturor liceelor, la care se adaugă probe de specialitate privind cunoașterea unui instrument, probe de aptitudini. La liceul de muzică din Constanța vei obține și alte informații. Despre ceilalți licee nu sînt competent să te informez. Adresează-te autorităților de resort. Cit despre corespondențul nedorît, nu-l da atenție. Astfel de „ingineri” (mă indoiesc de realitatea titlului și acord) nu justifică o discuție mai lungă. În sfîrșit, dacă ar fi să-mi ceri un sfat, cu tactele pe care le ai, te-aș vedea mai curînd la liceul pedagogic din Constanța și abia mai tîrziu la un institut de teatru. Fiește, dacă talentul rezistă la verificarea timpului.

M. BRASOVEANU — Medias: Adresați-vă Ministerului Transporturilor, București, Bd. Dînicu Golescu nr. 38.

VOICU EMILIA — Zimnicea — Jud. Teleorman: Școala postliceală sanitară nu se încadrează în învățămîntul superior și, ca atare, nici în dispoziția la care te referi.

G.M. TELEORMAN: Nu mă pricep chiar de loc la transferul. Dar, zic eu, termină ce ai început și cînd vei lucra în uzina vei găsi o posibilitate de

a-ți realiza visul.

L.B. („Un prieten”) Loco: Fierște, o documentare cită mai largă referitoare la problematica actualității va fi deosebit de utilă unui viitor jurist și te sfătuiască să adauge materia cuprinsă în manualele de liceu, care reprezintă totuși baza pregătirii. Secția de științe juridice te pregătește deosebit pentru magistratură, asistență juridică, munca de jurist-consult, secția administrativă pentru diferitele

DADUS ION — Rm. Sărat — Jud. Buzău: Liceele sanitare din Galați, str. Mihai Bravu nr. 48 și Tirgu Mures, str. Voronimartny nr. 8 au și secții de tehnică dentară. Se dă examen la matematică (scris și oral) și la o materie la alegere între limba română și fizică (scris și oral).

MATEI MARIOARA — Jud. Harghita: La liceele sanitare amintite mai sus funcționează și secții pentru pregătirea asistenților medicali de laborator a

de cercetători, adeseori de diferite specialități, în institute cu numeroși colaboratori și în strînsă legătură cu viața. Laboratorul lui Faust a dispărut pentru totdeauna și chiar acolo cercetătorul n-a putut rămîne singur. Este cunoscută vizita pe care a primit-o. Cit despre pregătirea cercetătorilor, la facultățile universităților s-a prevăzut, după cei patru ani ce conduc la licență, un an (al cincilea) pentru aceeași studenți care au dovedit ap-

man: Prezintă-te la Școala profesională de pe lângă Uzina Electroparaj — București, str. Popa Lazăr nr. 7, specialitatea monitor de aparatură electronică sau la Școala profesională din Calea Rahovei nr. 70 (Uzina Electromagnetice) tot pentru această specialitate și să sperăm că se vor găsi și cite ceva de bobnat pentru fata harnică și căreia îi place această înțelepciune. Materiale: matematica și fizica.

L.M. — Bihor: Întrebările dumitale nu sînt în nici un fel puerile, nu numai că ele depășesc, prin natura lor, competența mea, aparținînd domeniului administrației școlare. Cea mai bună dovadă în acest sens este dificultatea cu care izbutesc să înțeleg deosebirea dintre secția franceză-română și secția română-franceză, cită vreme îți dă dreptul să predai ambele discipline. În orice caz, decanul dumitale te-ar putea lămurii mai bine. Cit despre a doua problemă, deși mi-a trezit simpatia, răspunde, chiar dacă răspunsul se va lăsa puțin așteptat. Cititorii care ne-au scris să urmărească, asadar, cu regularitate pagina „Profesia ta” în fiecare marți.

bine relația între ele. În orice caz, nu mă pot împiedica să reflectez că s-a împlinit una din două: ori orgoliul lui este mai puternic decît dragostea și preajudecătul obțin o victorie asupra sentimentului, ori „tăcerea dumitale lipsită de reproșuri” nu este chiar atît de lucrătoare, dacă ar fi să judec după numeroasele încercări de a-„ridica” la „nivelul” dumitale. Toate aceste reflecții nu pot constitui răspunsuri la întrebările dumitale, dar poate un îndemîn la reflecții asemănătoare.

★
Mai multor cititori care s-au referit la scrisorile lor încă fără răspuns: Număr mare de scrisori primite și dorința de a răspunde tuturor celor ce se înscriu în specificul rubricii au drept consecință întîrzierea a răspunsului, astfel că în rubrică de față răspundem unor scrisori primite în luna noiembrie.

Îi asigurăm însă pe cititorii că toate scrisorile din categoria amintită vor fi citite și li se va răspunde, chiar dacă răspunsul se va lăsa puțin așteptat. Cititorii care ne-au scris să urmărească, asadar, cu regularitate pagina „Profesia ta” în fiecare marți.

VIAȚA BATE LA UȘĂ!

de SEN ALEXANDRU

care în loc de fizică se poate opta pentru chimie. Ca asistent în această specialitate ai face chimie biologică, ramură deosebit de interesantă a chimiei. Cred că s-ar potrivi cu cei dorosti dumneața.

PAULI — Tr. Severin: Scrierile dumitale demonstrează, dragă Pauli, că nu prea îți mulțumesc de mod în care se face cercetarea științifică modernă, în chimie și prețurînd. Dumneața nutrești un fel de vis romantico-feudal cu învățați stînguratici, care meditează, în umbra laboratorului, la tainele cunoașterii. Or, astăzi, cercetarea științifică se face cu echipe largi

titiduri speciale pentru cercetare.

ULINODORA DEMETRESCU — Harghita: Dacă îți convîngi pe tătucii, urmează să convîngi și autoritățile de resort să întreprindă o astfel de școală pentru fete, ceea ce deocîndată se pare că nu intenționează. Sau poate, pînă atunci te faci mare și îți trece.

PISLARU ION — Județul Vâlcea: De ce nu te adresezi direct Universității din Brașov? Problemele de administrație și legislația școlară nu fac obiectul acestei rubrici.

CANTACUZU ILEANA — comuna Furculești — Jud. Teleor-

POSTA PAGINII

G. RUȚA

